

„Szerelmes történet a javából

– szívdobogtató, intenzív

és lehetetlen!”

– *Elizabeth Scott,*

bestseller szerző

TIME BETWEEN US

elválaszt az idő

fine
selection

TAMARA IRELAND STONE

TAMARA IRELAND STONE

TIME
BETWEEN US
elválaszt az idő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Michaelnek, az én vakmerő kalandornak

„Két hely között az idő a legnagyobb távolság”

 TENESSEE WILLIAMS

Elvászott az idő

2011. október

San Francisco, Kalifornia

MÉG ILYEN NAGY TÁVOLSÁGBÓL IS FELTŰNIK, milyen fiatal. Sokkal fiatalabb, mint amikor először láttam.

Miután az elmúlt néhány órában jó párszor körbedeszázta a barátaival a Lafayette parkot, most jóleső fáradtsággal terülnek el a zöld fűvön, Gatorade-et szürcsölnek és tortilla chipset esznek.

– Bocs.

Nyolc tizenhat éves fordul felém; az arcokon először zavartság, majd kíváncsiság tükröződik.

– Te vagy Bennett? – kérdezem tőle, és türelmesen várom, hogy rábólintson, holott tudom jól, ő az. Bárhol felismerném. – Beszélhetnénk egy percet? Úgy értem, négyszemközt.

Először összehúzza a szemöldökét, de aztán feláll, és megfordítja a gördeszkáját, nehogy leguruljon a dombról. A szemem sarkából látom, ahogy visszapillant a barátaira, és megvonja a vállát, aztán elindul utánam a legközelebbi pad felé. A másik végére ül, olyan távol tőlem, amennyire csak lehet.

Annyira ugyanolyan, annyira ismerős, hogy kedvem lenne közelebb hajolni hozzá. Pont olyan természetességgel, ahogy régen tettem

volna. Csakhogy most már tizenhat év van köztünk, ez pedig épp elég ahhoz, hogy ott maradjak a pad másik végén.

– Szia – mondom remegő hangon, és közben az egyik göndör hajtincsemet csavargatom. De aztán észreveszem magam, és leengedem a kezemet. Mindkét tenyeremet a pad deszkájához nyomom.

– Ööö... Szia? – feleli. Aztán csak néz rám a kínos csendben. – Bocsi, ismerjük egymást valahonnan?

Már majdnem rávágom, hogy igen, de aztán összeszorítom az ajkam, és megrázom a fejem. Nem, nem ismerjük. Még nem.

– Anna vagyok. Tessék! – A táskámba nyúlok, előhúzom a lezárt fehér borítékot, és mosolyogva átnyújtom neki.

Elveszi, megforgatja.

– Úgy gondoltam, jobb, ha írásban magyarázom el. – Most jön a legfontosabb rész. Annyi gyakorlás után már tökélyre kellett volna fejlesztenem, és mégis, újra átgondolok és megrágok minden egyes szót. Biztos, ami biztos. – Még valami rosszat mondanék, és akkor talán sosem találkoznánk.

Erre hirtelen felemeli a fejét, és tágra nyílt szemmel rám néz. Még senki sem mondott neki ilyesmit. Ebből az egy mondatból tudja, hogy ismerem a titkát.

– Jobb, ha most megyek – mondom, és felállok. – Akkor olvasd el, ha egyedül leszel, jó?

Azzal otthagynom a padon, és lesétálok a dombraól. Közben kínoisan ügyelek rá, hogy mindvégig azt a magányos vitorlást figyeljem, amely épp keresztülszeli a San Franciscó-i öblöt. Még véletlenül sem szeretnék hátranézni. Miután hosszú évekig gyötrődve vártam ezt a pillanatot, most megkönnyebbülést kellene éreznem. De nem így van – továbbra is ugyanúgy hiányzik.

Amit az imént tettem, talán mindent megváltoztat. Vagy semmit. De meg kellett próbálnom. Nincs mit vesztenem. Ha a tervem nem jön be, az életem ugyanolyan marad, mint előtte volt. Biztonságos. Kényelmes. Teljesen átlagos.

De én nem ezt az életet szántam magamnak.

1995. március

1. FEJEZET

Evanston, Illinois

MEGRÁZOM MINDKÉT KAROMAT, hogy beindítsam a vérkeringést, előre-hátra mozgatom a fejem, amíg a nyakam roppan egyet, és jó mélyet szippantok a kora reggeli levegőből. Olyan hideg, hogy szinte fáj, ahogy végigáramlik a légcsővem. És mégis elmotyogok magamban egy halk köszönömöt, amiért ma végre egy kicsit melegebb van, mint a múlt héten volt. Aztán meghúzom a neoprén övet, amivel a csípőmre erősítettem a discmant, és feltekerem a hangot. Megszólal a Green Day, és már indulok is.

A szokásos kis utcákon megyek, egészen a Michigan-tóhoz simuló futóösvényig. Az utolsó kanyarnál hátrafordulok. Innen végig belátni az utat, egészen a Northwestern Egyetem futópályájáig. Megpillantom a zöld mellényes férfit. Ahogy egymás felé futunk, mindkettőnk copfja – az övé ősz, az enyém rendetlen – ide-oda himbálózik. Felemeljük a kezünket, és intünk egymásnak.

– 'reggelt! – szólok oda, ahogy elhaladunk egymás mellett.

A nap lassan felkel a tó felett. A focipálya felé fordulok, és ahogy a lábam a futópálya szivacsos felszínéhez ér, új erőre kapok, és felgyorsítok. A kör felénél tartok, amikor a lejátszó megint megkeveri

a dalokat, és az új szám egyszerre visszarepít az előző esti koncertre. A banda egyszerűen szuper volt. Már az első néhány taktusra szinte felrobbant a terem. Mindenki ugrált és rázta a fejét, olyan összhangban, hogy a vonal, ami eredetileg elválasztott minket, helyi középiskolásokat az áthallgató egyetemistáktól, teljesen eltűnt. Gyorsan körbenézek, hogy tényleg egyedül vagyok-e. Nem látok senkit, csak a hófödte, üres padsorokat. Kieresztem a hangom, és rázendítek a refrénre.

Futom a kanyarokat, a lábam lüktet, a szívem kalapál. Beszívom a sarkvidéki levegőt. Kifújom a gőzt. Élvezem ezt a harmincpernyi magányt, és azt, hogy csak én vagyok, a futás, a zene meg a gondolataim. Hogy tökéletesen egyedül vagyok.

És akkor rádöbbenek, hogy nem így van. Megpillantok valakit a lelátón, amint derékig süpped a harmadik sor jégkásájában. Nem lehet nem észrevenni. Csak ül ott fekete anorákban, mindkét kezével az állát támasztja, és alig látható mosollyal a szája szegletében engem néz.

Gyorsan rápillantok, de nem hagyom abba a futást. Úgy teszek, mintha nem érdekelne, hogy a jelenlétével megzavarta ezt a számomra szent időtöltést. Northwesterni diáknak tűnik. Talán gólya. A haja sötét és bozontos, a vonásai finomak. Nem tűnik veszélyesnek. De még ha az is lenne, könnyedén elfutok előle.

De mi van, ha mégsem?

Hirtelen eszembe jutnak az önvédelmi tanfolyamok, amikre Apa íratott be, amikor elkezdtem futni. Térdet az ágyékába. Tenyeret az orrnyergére. De először is: meg kell próbálni elkerülni a konfrontációt, amihez előbb észlelni kell a támadó jelenlétét. Ez jóval egyszerűbbnek hangzik.

Ahogy a kanyarba érek, felé biccentek, és ránézek. A tekintetem valószínűleg valami különös, félelemmel vegyes kihívást tükröz – mintha arra akarnám ösztönözni, hogy mozduljon, de közben tartanék is tőle, hogy mi lesz, ha tényleg megteszi. Ahogy elfutok mellette, látom, hogy megváltozik az arca. A mosoly eltűnik, szomorúság és csüggedés váltja fel. Pont úgy, mintha valóban használtam volna azt az önvédelmi technikát, és jól gyomorszájon vágtam volna.

Ahogy követem a futósávot, és újra felé tartok, felemelem a fejem, és egyenesen ránézek. Most még félszegebben mosolyog, de ugyanolyan kedvesen. Mintha tudná, ki vagyok. Őszintén. Ettől olyan érzésem támad, hogy talán érdemes lenne megismerni. Önkéntelenül visszamosolygok rá.

Még akkor is vigyorgok, amikor befordulok a következő kanyarba. Aztán – mielőtt végiggondolhatnám, mit csinálok – felúton hátrafordulok, és ismét rápillantok.

Eltűnt.

Megpördülök, és a futópályát pásztázom a tekintetemmel. Aztán a lelátóhoz futok. A lépcső aljánál egy pillanatra megállok, és eltűnődöm, vajon ott volt-e egyáltalán. De végül csak összeszedem a bátorságom, és megiramodom felfelé.

Nincs ott, de biztosan tudom, hogy ott volt. Otthagytá a nyomát: a friss hó összepréselődött azon a helyen, ahol ült. Alul pedig ott a két lábnyom.

És akkor feltűnik még valami.

A saját lábnyomaim egyértelműen kivehetők körülöttem a porhóban, az ő nyomai azonban nincsenek sehol. Pedig ott kellene lenniük, kétszeresen is – hiszen egyszer odament a padhoz, aztán pedig elment onnan. De sehol semmi, csak a vastag, szűz hótakaró.

2. FEJEZET

BEROHANOK A HÁZBA, és kettesével veszem a lépcsőfokokat. Megnyitom a zuhanyt, lefejtem magamról a verítékben úszó ruhákat, és meztelenül állva felhajtok egy pohár vizet, miközben a gőz lassan betölti az egész fürdőszobát. A tükörképemet a gyógyszeres szekrényen fokozatosan belepi a sűrű fehérség. Amikor végül teljesen elnyeli a köd, végighúzom a tenyeremet az üvegen, és egy vízcseppek keretezte csíkot húzok a párás felületre. Újra szemügyre veszem az arcomat. Nem tűnök őrültnek.

A zuhany alatt végig azon gondolkodom, vajon a srác valóságos volt-e. És kinek mondhatnám el a dolgot úgy, hogy ne nézzen bolondnak? Ahogy a ruháimat veszem és készülődöm a suliba, az arca még mindig előttem lebeg, hiába igyekszem kiverni a fejemből, és meggyőzni magamat arról, hogy az egészet csak képzeltem. Mindenesetre megfogadom, hogy a hét hátralévő részében messzire elkerülöm a futópályát. Tudom, mit láttam.

Próbálok másra gondolni, miközben felhúzom a csizmámon a cipzárt, és még egyszer, utoljára szemügyre veszem magam az egész

alakos tükörben. Az ujjaimmal göndör fürtjeimbe túrok, megemelem őket, és megrázom a fejem. Hasztalan.

A vállamra dobom a hátizsákomat, és igyekszem folytatni a reggeli rutint. A térkép előtt állok, amely a szobám legnagyobb falát díszíti; csukott szemmel megérintem, aztán újra kinyitom a szemem. Callao, Peru. Nagyszerű. Úgyis valami meleg helyről ábrándoztam.

Apa tudja, hogy sok-sok utazásról álmodom, ezért tavaly nyáron egy egész délutánt töltött a garázsba bezárkózva, hogy nagy műgonddal felragassza ezt a hatalmas papírtérképet egy hungarocell táblára.

– Ezen bejelölheted az összes helyet, ahová eljutsz – mondta, és adott egy kis doboznyi piros műanyag fejú gombostűt. Én pedig csak álltam a nagy színes térkép előtt, és bámultam a topográfiai pontossággal ábrázolt hegyvonulatokat és a kék sokféle árnyalatát, melyek az óceán változó mélységeit jelölik. Láttam a világ térképét, de közben tudtam, hogy nem az enyém. Az én világom ennél sokkal, sokkal kisebb.

Miután Apa kiment a szobából, elkezdtem beleszúrogatni a gombostűket a papírba, egyiket a másik után. Tavaly az államunk fővárosában voltunk osztálykiránduláson, úgyhogy tettem egyet Springfieldhez. Egyszer kempingeztünk a családdal a Boundary Watersnél, így Minnesota északkeleti részéhez is került egy. Aztán az egyik július 4-ét Grand Rapidsben töltöttük, Michiganben. A nénikém pedig Észak-Indianában lakik, és évente kétszer meglátogatjuk. Ennyi. Ez összesen négy gombostű.

Eleinte csak azt láttam, hogy egy szárnalmas, négy piros pontból álló foltocska van Illinois állam környékén. De ma már képes

vagyok úgy nézni a térképet, ahogy Apa ajánlotta: mintha hívogatna, hogy fedezzem fel minden négyzetcentiméterét, így tágítva a világot, gombostűfejről gombostűfejre haladva.

Még egy utolsó pillantást vetek a térképre, aztán leszáguldok a lépcsőn, a konyhából áradó fenséges illat irányába. Még oda sem érek, de már tudom: Apa a pultnál áll, kezében a kávéskannával, és két bögrébe önti az isteni nedűt. Ő feketén issza, én tejjel. Ahogy felém nyújtja az enyémet, azonnal kikapom a kezéből.

– Jó reggelt! Anya már el is ment?

– Igen, még előtted. Ma délelőttös – feleli, és nézi, ahogy belekortyolok a kávémba. Aztán lopva kitekint a konyhaablakon. – Merre futottál ma? Még mindig elég sötét van odakint.

A hangja aggodalomról árulkodik.

– A kampuszon. Mint mindig. – Neki mégsem beszélhetek a srácról, akit a futópályán láttam. – Nem csak sötét van, de hideg is. Az első mérőföld elég kemény volt. – Öntök magamnak egy tányér mazsolás zabpelyhet, és lehuppanok a kisszékre a pult mellé. – Tudod, hogy bármikor csatlakozhatsz hozzám – mondom vigyorgva, mert már sejtem, hogy mi következik.

Rám néz, és felhúzza a szemöldökét.

– Júniusban valamikor felkelhetsz, és nagyon szívesen futok veled. Addig ne is álmodj róla, hogy kikelek a pihe-puha ágyikóból ilyen válogatott kínzás kedvéért.

– Puhány.

– Igen – bólogat, és viccesen megemeli a bögréjét. – Így van. Puhány vagyok. De nem úgy az én Annie-m. Az én hibám – teszi hozzá fejcsóválva.

Apa miatt kezdtem futni. Középiskolás korában döntős volt Illinois terepfutó bajnokságán. Mostanában, hogy már jócskán

maga mögött hagyta azokat a dicsőséges napokat, jobb híján a pálya szélén áll tréningruhában, onnan tapsol és kurjongat – általában olyan hangerővel szurkol, hogy az erdő fái is beleremegnek. Mivel a terepidénynek vége, és kénytelen vagyok a futópályát használni, a helyzet még rosszabb. Így sosem veszít szem elől, nincsenek fák, amelyek eltakarnának. Hiába ciki, azért jólesik a lelkesedése. Cserébe ő az egyetlen, aki Annie-nek szólíthat.

Apa visszatér az újságjához, én pedig kellemes csendben elfogyasztom, ami a kávémből és a zabpelyhemből maradt. Anyától eltérően, aki mindig késztetést érez, hogy megtörje a csendet, Apa hagyja, hogy közénk telepedjen, akár egy családtag. És akkor megszólal Emma autójának dudája.

Apa egyik kezéből kiesik az újság.

– Na, megjött a bried.

Nyomok egy puszit az arcára, és már kint is vagyok.

Az autó a kocsifelhajtón berreg, én pedig olyan gyorsan próbálok eljutni hozzá, ahogy csak esés nélkül lehetséges a jeges betonon. Megkönnyebbülten sóhajtok, ahogy kinyitom Emma csillogó új Saabjának ajtaját, és behuppanok mellé a jó meleg bőrre.

– Jó reggelt, drága – csacsogja Emma Atkins összetéveszthetetlen brit akcentusával. Aztán gyors, de laza mozdulattal hátramenetbe teszi a sebességváltót, és kiszáguld a kocsifelhajtóról.

– Hallottad a hírt? – bukik ki belőle olyan hirtelen, mintha a szavak órák óta bezárva várták volna, hogy végre szabadon engedje őket.

– Hát persze, hogy nem – felelem a szememet forgatva. – Már hogy is értesülnék bármiről előbb, mint te?

– Jön ma egy új srác. Most költöztek ide *Kaliforniából*. Klassz, nem?

Bár Emma szinte az egész világot bejárta, az Államokból nem sokat látott a Középnnyugaton kívül. Kalifornia számára olyan, mint valami fantasztikus amerikai kuriózum – mint a vödörös fagyí vagy a pálcikára szúrt bundás hot dog.

– Az újdonság csak jó lehet – mondom, és amikor ránézek, feltűnik, hogy ma a szokásosnál erősebben sminkelt, és mindenféle kiegészítőket visel. Na meg az egyenruhánkhoz tartozó miniszoknyát jócskán felhajtotta, hogy még „minibb” legyen. Le sem tagadhatná, hogy az új fiúra készül, amióta csak felkelt az ágyból. Ahogy megállunk a lámpánál, a visszapillantóba néz, aztán ujjával igazgatni kezdi a rúzsát. Na, nem mintha szüksége lenne efféle praktikákra. Igaz, hogy angol, de úgy néz ki, mint egy brazil szupermodell: hangsúlyos arccsont és sötét, érzéki szempár. Én bezzeg még azzal sem bajlódtam ma, hogy feldobjak egy kis szájfényt. Így amikor egymás mellett beszélünk majd a suliba – mindegy, hogy Emma az új srác miatt csinosította ki magát vagy sem –, nem kell azon töprengennem, ki után fordulnak meg a fiúk.

De még a plusz erőfeszítésnél is szokatlanabb a tény, hogy nem tett be semmilyen zenét. Benyúlok a kesztyűtartóba, és keresgélni kezdek a CD-k között. A lemezek összevissza hányva egymást karistolják. Végül a kezembe akad valami bársonyos tapintású: kibányászom azt a pink CD-tartót, amit még én vettem Emmának tavaly a születésnapjára. Egymás után csúsztatom be a lemezeket a műanyag tasakokba.

– Hé, miért nem vagy egy kicsit lelkesebb? Ez nagy hír, Anna! Gondolj már bele, mióta nem jött hozzánk új diák!

Ujjaival dobolni kezd a kormányon – mindig ezt csinálja, ha belemerül a gondolataiba.

Fel sem nézek, úgy válaszolok:

– És én?

– Te?

Megvonom a vállam és bólintok.

– Ja. Nyolcadikban. Tudod, az a pattanásos, fogszabályzós bongyor hajú abban a brutál Westlake-es pólóban. – Még a hideg is kiráz az emlékektől. – Igen, új diák. Én.

– Tényleg... – Kibámul az ablakon, és elgondolkodik, mintha egy fikarcnyi esély is lenne rá, hogy nem mondok igazat. Aztán így szól: – Hú. Ja. – Felém fordul, és belecsíp az arcomba. – És így utólag nézve: milyen nagy nap volt az! Nélküled kivel énekelnék? De ha már itt tartunk, siess, mert beérünk a suliba, mielőtt lemezt választanál. Nézd, ezt! – Azzal belenyúl a tokba, és kiveszi a legfelsőt. – *Vitalogy*. Tökéletes.

Az utóbbi három hónapban gyakorlatilag csak az új Pearl Jam CD-t hallgattuk. Ennek ellenére beteszi a lejátszóba, és addig tekeri a hangot, ameddig csak torzítás nélkül bírja a basszus. Aztán rám néz, mosolyog, és mozogni kezd a ritmusra. A „Corduroy” halk gitárral kezdődik, hogy aztán egyre jobban bevaduljon, kitarító ütemben hangosodva, míg végül betölti az egész autót. Amikor a dobok is bekapcsolódnak, hátradőlök az ülésen. Először csak finoman, lágyan szólnak, de aztán egyre hangosabbak. Az intró utolsó öt hangja adja a végszót; mindketten tudjuk, hogy itt kell bekapcsolódnunk. Úgyhogy egymásra nézünk, és énekelni kezdünk:

A várakozás megörjített...

Most, hogy végre itt vagy, romokban heverek...

Kívülről fújjuk az egészet. Hangosan és hamisan énekelünk, de az utolsó egyperces instrumentális résznél engedjük el magunkat

igazán. Én a fejemet rázva léggitározok, Emma a kormányon dobol. Vadul csapkodja a bőrt, két keze talán mégis most van a legközelebb az autósiskolában begyakorolt „tíz óra tíz perc” kéztartáshoz azóta, hogy ismerem. És – mintha csak gondosan megkomponálta volna az érzékésünket – épp akkor gördülünk be a szokásos parkolóhelyünkre, amikor az utolsó hangok elhalnak. Színpadias mozdulattal fordítja el a slusszkulcsot.

– Az idén is lesz Pearl Jam-koncert a Soldier Fieldben, tudtad? Megkérhetnéd Szeplőst, hogy szerezzen jegyeket.

– Ne hívd így! – mondom, és alig bírom elfojtani a nevetést. – A neve Justin. Talán tényleg tud jegyet szerezni...

Felvont szemöldökkel, oldalról pislant rám.

– *Talán?* Hé, tudod, hogy bármit megtesz a kedvedért! *Totál* odavan érted!

– Nem igaz. Ötéves korom óta ismerem. Csak barátok vagyunk, semmi több.

– És ezt ő is tudja?

– Hát persze! – A szüleink régóta ismerik egymást, és valamikor elválaszthatatlanok voltunk. De a dolgok megváltoztak. Justin Reilly régen olyan volt, mint egy kényelmes mackónadrág, de most már inkább olyan, mint egy szalagavatós ruha. Szép, de szorít.

– Oké. Akkor, lennél olyan kedves, és megkérdeznéd a *barátodat*, hogy tud-e nekünk lőni két jegyet a Pearl Jamre? – Már majdnem kiszállt az autóból, de eszébe jutott valami. – Várjunk csak, és mi van, ha nem tud szerezni? Akkor mit csinálunk?

Ránézek.

– Szeretnél a nyáron elmenni a Pearl Jamre, Em?

Bólint.

– Persze.

– És mikor fordult elő veled utoljára, hogy nem kaptad meg, amit akartál?

Várom, és hagyom, hogy egy kicsit gondolkodjon. Aztán meg-
rántja a vállát, és elmosolyodik.

– Ennyire elkényeztetett lennék?

– Nem – füllentek. Emma kiskutya szemekkel bámul rám, én
meg hozzáteszem: – Na jó, néha igen, de így is szeretlek.

Boldogan vigyorog.

Emmával a diákparkolóból az oldalsó bejáráshoz megyünk.
Miután belépünk az épületbe, megállunk a lábtörlőn, topogunk,
és várjuk, hogy a fejünk fölé szerelt ventilátor lassan megolvassza
a havat a csizmánkon. Ahogy a hólé csorogni kezd, hirtelen – ma
reggel először – úgy érzem, ki kell adnom magamból a történeteket.
Ha valakinek elmesélem a futópályás kalandomat, akkor az Emma
lesz, és ez a legmegfelelőbb időpont. De nem tudom, hogyan kezd-
jek hozzá. Hogyan közöljem a legjobb barátnőmmel, hogy egy srác
egyszer csak ott termett a semmiből, rám mosolygott, aztán újra
köddé vált, és nem hagyott maga után mást, csak a feneke nyomát
a hóban, na meg az olthatatlan kíváncsiságot, ami arra ösztönöz,
hogy megoldjam ezt a rejtélyt?

– Em?

– Igen?

– Mondhatok valami... furcsát? – Körbenézek, hogy biztosan ne
halljon bennünket senki sem. Mert az egy dolog, hogy az ember a
legjobb barátnőjének elárulja, hogy kezd megőrülni, de azt mégsem
szeretném, ha a hír futótűzként terjedne tovább.

– Hát persze.

Elindulunk a szekrények felé, de közben megállunk. Már épp
nyitnám a számat, hogy belekezdjek, amikor hirtelen megjelenik

Alex Camarian kosaras dzsekiben, a tőle megszokott vigyorral az arcán, és hanyagul átkarolja Emma vállát.

Az arcát betolja kettőnk közé, és hallom, amint belemormog Emma fülébe:

– Jó reggelt, gyönyörűség.

– Na, Alex – mondja Emma, és kicsit ellöki magától, de azért egy fél mosollyal biztatja is közben. – Nem látod, hogy épp beszélgetünk? Mit akarsz?

Mielőtt még válaszolhatna a kérdésre, megszólal az első csengő.

– Majd megmondom én neked, mit akarok... – feleli Alex, és a mellkasához húzza – ...ha körbesétáljuk a Fánkot.

Emma rám néz. Aztán Alexre. Aztán a kör alakú előcsarnokra, amely a Fánk becenevet viseli.

Aztán még egyszer rám, és a beleegyezésemet kéri a tekintetével. Visszanézek, megeresztek egy biztató mosolyt, Alex pedig a karját nyújtja neki.

– Szabad? – Erőltetetten erotikus hangjához komoly arckifejezés társul, és ettől egészen úgy fest, mintha egy nyálás szappanopera főszerepére pályázna. Emma hagyja, hogy karon ragadja, és elvezesse. De még visszanéz rám, grimaszol és megvonja a vállát, mintha nem lenne más választása. Az ajkáról leolvasom a két szót: *Később, oké?*

Lehet, hogy Alex felbukkanása jel: jobb, ha mégis megtartom magamnak a semmiből feltűnő, majd újra eltűnő fiúkkal kapcsolatos híreimet. Benyúlok hát a szekrényembe, előveszem a könyveket a következő három órára, egy rágót az útra, és éppen indulni készülök.

Ekkor pillantom meg. Dermedten bámulom, mintha kísértet lenne. Dean Parker atyáskodón karolja át a vállát, ahogy lavíroznak a folyosón a nyüzsgő diákok között, a termeket mutogatja neki,

meg a jeleket a falon. Ahogy azt az első óra előtt az első napon egy új iskolában szokás.

Az új diák. A kaliforniai. Egy srác sötét, bozontos hajjal – nem is kérdés: ő az, akit a futópályán láttam.

Elmennek mellettem, de egyikük sem méltat többre egy futó pillantásnál. Én csak állok ott tátott szájjal, falfehéren, ők pedig befordulnak a sarkon, és eltűnnek a szemem elől.

3. FEJEZET

ÁLTALÁBAN ÉN VAGYOK AZ ELSŐ, aki beül a terembe, de ma pont akkor esek be spanyolra, amikor megszólal a negyedik óra kezdetét jelző csengő. Señor Argotta olyan döbbsen arccal néz rám, hogy nyilvánvaló: én vagyok az utolsó, akitől azt várná, hogy elkésik az órájáról. Ahogy elmegyek mellette, meglobogtatja előttem az élénk-sárga papírlapot, amit a későknek szokott adni.

– *Hola*, Señorita Greene. – Bármennyire igyekszik is, pár másodpercnél tovább képtelen komoly képet vágni, és arcán már ott is van a megszokott, nyugalmat árasztó mosoly.

– *Hola*, señor! – felelem, és lehajtott fejjel elsietek mellette. De aztán mégis hátrafordulok, és rávillantok egy bocsánatkérő mosolyt, mielőtt leroskadok a székre. Előveszem a hátizsákból a spirálfüzetemet, aztán egy darabig mélázva kotorászok, közben azon tűnődöm: milyen misztikus ez a mai nap.

Hát mégis létezik. És *itt* van.

Képtelen vagyok megálljt parancsolni a fejemben rajzó kérdéseknek. Először is: hol volt egész délelőtt? Eddig minden szünetben végigjártam a Fánkot, de sehol sem láttam. Másodsor: mit csinál

egy középiskolás, aki ráadásul csak most költözött a városba, az egyetemi futópályán hétfő reggel 6.45-kor? Harmadszor: ott miért nézett rám úgy, mintha ismerne, és miért ment el mellettem totál idegenként két órával később? Ha csak nem... nem vett észre. Meg kellene találnom. Akkor minden kiderülne.

De hol lehet?

Alex lehuppan a mellettem lévő helyre, Argotta pedig neki is felmutatja a későknek járó lapot.

– Elkésett, Señor Camarian – mondja erős akcentussal, dorgáló hangon, és igyekszik ehhez illő arckifejezést produkálni. De a következő pillanatban visszaejti a lapot a tanári asztalra, és ugyanazzal a megértő mosollyal ajándékozza meg Alexet, amivel nem sokkal korábban engem is.

– Elnézést kérek, señor – mondja Alex a terem eleje felé fordulva, aztán áthajol hozzám a padosorok közti folyosón. – *Hola*, Anna.

Pislognom kell a vakítóan fehér fogsorán megcsillanó neonfénytől.

– Helló, Alex.

Már nyitja is a száját, hogy mondjon még valamit, de ebben a pillanatban Argotta megköszörüli a torkát, és beszélni kezd.

– Figyelmet kérek! Ma új diák érkezett hozzánk.

Felnézek, és eláll a lélegzetem.

– Ő itt Bennett Cooper. – Argotta drámai szünetet tart, az új fiú pedig egyik lábáról a másikra áll, és megigazítja a vállán a hátizsákját. – Kérek mindenkit, hogy fogadja szeretettel az új amigónkat, és tegyen róla, hogy minél hamarabb otthon érezze magát köztünk.

Argotta az egyik székre mutat a hátam mögött, egy sorral arrébb, az új srác pedig elindul felé.

– És most kérem az esszéket!

Egy pillanatra húsz kíváncsi szempár tapad az új fiúra, de aztán mindenki inkább a táskájára fordítja a figyelmét, hogy előassa az említett esszét Spanyolország csatlakozásáról az Európai Unióhoz. Én vagyok az egyetlen, aki képtelen levenni róla a tekintetét.

Bennett. Tehát Bennett a neve.

A padját bámulja, és közben a spanyolkönyve lapjaival babrál, mintha zavarba jött volna a hirtelen rá irányuló figyelemtől. De aztán pár pillanat múlva lassan felemeli a fejét. Látom, ahogy a tekintete az ajtón landol a terem túlsó végében, aztán a fal mellett elindul az óra járásával megegyező irányba, majd hirtelen megáll, ahogy odaér hozzám. Én ugyanis még mindig őt bámulom.

Fogalmam sincs, mióta nézem meredten, de amint felfogom, hogy leleplezett, érzem, hogy elpirul a nyakam, aztán az egész arcom. Egyetlen dolgot tehetek: rámosolygok. És persze várom, hogy viszonozza, de nem csak egy szimpla mosollyal, hanem *azzal* a mosollyal. Amit a futópályán is rám villantott. Ami tele van melegséggel és a felismerés örömeivel... és érdeklődéssel. Csakhogy a mostani arckifejezésében ezek közül egyet sem vélek felfedezni. Helyette egy alig észrevehető, félénk mosolyt kapok. Amilyet az ember totál idegenek felé szokott küldözgetni.

Ennyire nem festhetek máshogy iskolai egyenruhában, mint futószerezésben. *De akkor miért tesz úgy, mintha nem ismerne meg?* Rádöbbenek, hogy még mindig őt bámulom. Mostanra már a fülem is lángvörös, az arcom pedig szó szerint ég. Megfordulok, és lehajlok a hátizsákomért. Keresek valamit, amivel végre elterelhetem a figyelmemet a srácról. Előrehulló hajam csiklandozza az orromat, ezért összefogom a sok göndör tincset, megtekerem, és beleszúrom a közepébe a ceruzámat, hogy rögzítsem a fejem tetején.

Húsz perccel később arra rezzenek fel, hogy Argotta hirtelen fel-emeli a karját, és azt kiabálja:

– Ma négy csoportban fogunk gyakorolni, rendben?

A füzetemre pillantok, és látom, hogy teleírtam a lapot szavakkal, kifejezésekkel és ragozási táblázatokkal, ami elég meglepő, mivel nem hinném, hogy akár egyetlen szót is hallottam volna abból, amit Argotta eddig mondott. Courtney Breslinre mutat az első sorban, és így szól:

– Kezdje el a számolást, señorita! *Por favor.*

– *Uno.* – És a számolás folytatódik, végigkigyóztatva a termen, amíg egyszer csak el nem ér hozzám.

– *Cuatro* – mondom, aztán elhallgatok.

Nehezemre esik megállni, hogy ne forduljak hátra. Pár perccel később meghallom, amire vártam. A hang a hátam mögött azt mondja:

– *Uno.*

A számolás végén Argotta megint elkiáltja magát:

– Mindenki fogja a holmiját! – Összeülnek az újonnan alakított csoportok. Én a négyesbe kerültem, Bennett pedig az egyesbe. Épp a terem másik végében ülnek, és ez így is marad az óra végéig. Amilyen gyorsan odakerült mögém, olyan gyorsan el is került onnan. És olyan messzire, amilyen messzire csak lehetséges. De ebből a szögből legalább jobban meg tudom nézni magamnak.

Ugyanazt az egyenruhát viseli, mint a többi fiú: fekete nadrág fehér inggel, fekete V-nyakú pulóverrel. Azt hiszem, Martens bakancs van a lábán, bár innen nehéz megmondani. De valamilyen totál kitűnik a többiek közül: a hajával. A legtöbb srác konzervatív, szépen elválasztott frizurát hord. Mások ultrarövid fazont

viselnek, vagy fent egy kicsit hosszabbra hagyják, de oldalt leborotválják. *Ilyen* hosszú haja viszont nincs senkinek. Bennett haja rendezetlen, egy kicsit a szemöldöke alá ér, és összességében úgy fest, mintha napok óta nem fésülködött volna. Nem emlékszem, hogy a futópályán mit viselt, de a haja... Az egyértelműen ugyanolyan. Nem lehet elfelejteni.

Amikor harminc perccel később megszólal a csengő, mindenki felpattan és elindul az ajtó irányába, eltakarják előlem. Én is felkelek, és a táskám után nyúlok, közben pedig gyorsan eldöntöm magamban, hogy beszélek vele az ebédlőbe menet. De már csak a feje búbját látom, ahogy eltűnik a tömegben.

Amikor belépek az ebédlő duplaajtóján, azonnal észreveszem. Egyedül ül egy asztalnál a sarokban, és a hátát a padlótól plafonig nyúló ablaknak támasztja. Elindulok a salátabár felé; elveszek egy banánt, töltök magamnak egy nagy pohár kólát. Közben azért lopva rá-rápillantok. De nem kell aggódnom, hogy észrevesz. Abban az öt percben, amíg kiválasztom, mit szeretnék enni, egyetleneszer sem néz fel. Csak ül a széken, egyik kezében egy puhafedeles könyv, a másikban egy kanál. Olvas és eszik.

Danielle már ott van a szokásos asztalunknál. Odamegyek, és ahogy leteszem a tálcát, megint Bennetre nézek. Még mindig úgy kanalazza a piros gyümölcszelét, hogy közben fel sem néz.

– Máris kinézted magadnak az új srácot? – kérdezi Danielle.

Meglepődve nézek rá. Aztán a meglepetésből pánik lesz.

– Nem. – Leülök, és a kóla után nyúlok. – Miért?

– Á, ne csináld már! Figyeltelek. Még senkit sem láttam úgy venni a salátákból, hogy közben végig egy tíz méterre ülő embert bámult. Nem semmi. Le a kalappal.

Égni kezd a fülem. Már megint.

Danielle nevet, és belekortyol a kólájába.

– Ügyes vagy, Anna, de nem elég kifinomult. – Azzal odahajol hozzám, és megveregeti a karomat. – De ne aggódj! Ő nem vette észre. Nem hiszem, hogy akár egyszer is felnézett volna abból a könyvből.

Közben Emma is befut, kifulladásra ejti a tálcáját az asztalra, és a szokásos helyére ül.

– Na? Mi a véleményünk? – Az utolsó szótagot kissé megnyomja.

Danielle vállat von és hátradől. A szék hátsó lábain egyensúlyoz, és meg sem próbálja leplezni, hogy az új srácot bámulja a terem másik végében.

– Olyan... elvarázsolt. Szerintetek tudja, hogy mások is vannak az ebédlőben?

– Valahogy idősebbnek tűnik – tesz rá egy lapáttal Emma.

Úgy tesztek, mintha keresgélnem kellene a teremben, mielőtt újra ránézek. Egyáltalán nem néz ki idősebbnek – sőt, inkább babaarca van. Danielle közelebb jár az igazsághoz. Leginkább közönyösnek tűnik, mintha nem érdekelné, hogy itt van – ahogyan az sem, hogy mindannyian őt bámuljuk, és azon tűnődünk, *miért* van itt. És ez már önmagában érdekessé teszi őt. Legalábbis számomra.

– Hmmm... azt hiszem, én máris kiábrándultam – mondja Emma, és egyenesen rá bámul, alaposan végigméri, mint aki minden apró részletre kíváncsi. Visszafordul hozzánk, nagy, tágra nyílt szemekkel és fintorogva. – Egyáltalán nem olyan, mint vártam. Pont úgy néz ki, mint minden srác ebben a fagyos, unalmas városban.

Semmi barnaság. Semmi szóke, szőrfös frizkó. – Beleharap a kiflijébe. – Kár volt annyira reménykednem.

– Lehet, hogy pont ilyen a szőrfös frizkó – vágja rá Danielle. – Honnan tudhatnád?

– Az hosszú. – Emma a feje mellett mutogat az ujjával. – És jól néz ki. Nem olyan – és ekkor Bennett asztala felé mutat – mint az a felmosófej a haja helyén.

– Ne csináljátok már! Szálljatok le róla!

Mindketten felém fordulnak, magasra húzzák profin szedett szemöldöküket, és döbenten rám merednek.

– Mi van? – vonom meg a vállam, és jó nagyot szippantok a szívósálamból, hagyva, hogy a hideg folyadék végigcsorogjon a torokomon, és lehűtse az arcomat.

Emma végül a villájára szúr egy falat salátát, és a szájához emeli. Egy röpké pillanatra azt hiszem, megúsztam, de aztán megáll a keze a levegőben, és így szól:

– Oké, akkor kérdeznék valamit. – Közben a saláta és a paradicsom ott lebeg az arca előtt. – Miért érdekel téged, hogy mit gondolunk róla?

– Nem érdekel. Csak az zavar, hogy ilyen durvák vagytok.

– Nem vagyunk durvák! – Emma Danielle-re néz. – Szerinted azok vagyunk?

Danielle megrázza a fejét.

– Nem, szerintem sem voltunk durvák.

– Egyszerűen csak megfigyelünk. Mint... mint a tudósok. – Azzal magabiztosan rám mosolyog, mint aki nagyon okosnak hiszi magát, és egy gyors mozdulattal a szájába tömi a salátát.

Sóhajtok, és a szendvicsemet piszkálom. Igaza van. *Egyáltalán:* miért érdekel engem, hogy mit gondolnak? Hiszen nem is ismerem.

És mivel úgy fest, neki sem vagyok ismerős, már abban sem lehetek biztos, hogy az a dolog tényleg megtörtént ma reggel a futópályán.

Emma és Danielle leplezetlenül bámul rám, közben néhányszor sokatmondóan összenéznek. Aztán Danielle Emma felé küldi a „ne izgulj, majd én elintézem” pillantást, és őzikeszemekkel felém fordul. Most az jön, amihez a legjobban ért: megpróbál rávenni arra, hogy olyasmit mondjak el neki, amit nem akarok. Néha azt hiszem, földöntúli képességei vannak e téren.

– Anna? – énekli. – Mi folyik itt?

Úgy nézek rá, mint aki már ismeri ezt a trükköt, és esze ágában sincs bedőlni, de aztán mégsem tudok ellenállni neki. A kezembe temetem az arcom, úgy válaszolok.

– Semmi. Csak fura ez az egész. – Próbálok magamban motyogni, de végül elég hangosra sikerül ahhoz, hogy meghallják. Emma gyengéden elhúzza a kezemet a szám elől, és eléri, hogy végre ránézzek.

– Mi a fura? – És akkor eszébe jut a ma reggel. – Várjunk csak, köze van ahhoz a fura dologhoz, amit az első óra előtt akartál mondani?

Körbenézek a teremben, hogy van-e valaki hallótávolságon belül. Emma és Danielle olyan közel hajol hozzám, hogy majdnem összeér az arcuk.

Még egyszer körbenézek, aztán én is odahajolok hozzájuk.

– Jól van – mondom nagy sóhajtással. – Szóval... Ma reggel a Norhtwestern pályán futottam. Már javában róttam a köröket, amikor felnéztem a lelátóra, és megláttam egy srácot, amint engem bámul. Először nem vettem róla tudomást, csak futottam tovább, ő pedig csak nézett, de ahogy befordultam a kanyarban... – Itt megállok, és újra végigpásztaázom az ebédlőt. – Eltűnt. Ahogy mondom: *szó szerint* eltűnt. Egyszerűen... felszívódott.

A mosolygós részt persze kihagytam.

– Oké, ez tényleg fura – mondja Emma tágra nyílt szemmel. De valószínűleg lát valamit az arcomon, ami elárulja, hogy tovább is van még a történet. – És?

Bennett asztala felé bökök az állammal.

– Ő volt az. – Így kimondva még furábban hangzik, mint amikor csak magamban ízelettem a gondolatot.

Emma és Danielle szinte egyszerre fordul meg a széken, hogy újra megnézze a fiút.

– Biztos vagy benne? – kérdezi Emma, és közben nem veszi le róla a szemét.

Elnézek mellettük, egyenesen Bennetre.

– Igen, ugyanígy nézett ki. Ugyanilyen volt az alakja. És a haja. A legfurább az volt ott a futópályán, hogy úgy nézett rám, mintha... mintha ismerne. Most viszont totál idegenként kezel. – Még mindig bámulják. – Légyszi, ne nézzétek már folyton!

– Nem is annyira rossz, most, hogy jobban megnézem – mondja Danielle.

– Igen, a haját leszámítva egész aranyos – feleli egyetértően Emma. De ahogy visszafordul hozzám, az arca komoly és anyászkodó. – De ugye tudjátok, hogy ez a futópályás dolog elég ijesztő?

Még mindig Bennetet nézem. Ha észre is vette, hogy mi hárman róla beszélgetünk, egyetlen gesztussal sem árulja el.

– Tudom már! – mondja Danielle, mire bizakodó pillantást vetek rá. – Menjünk oda hozzá, és kérdezzünk rá!

A szememet forgatom, de mielőtt válaszolhatnék, Emma közbeszól:

– Jó ötlet. – Azzal rácsap az asztalra a tenyerével, és feláll. – Gyerünk, tegyük rendbe a dolgokat! – mondja nyomatékosan.

– Micsoda? Ne! – A fülem mögé túróm a hajam. – Kérlek, ne...
Esküszöm, ha odamész, nem beszélek veled többet.

Megtorpan, és visszafordul.

– Csak segíteni akarok.

A szemébe nézek.

– Emma Atkins. Komolyan beszélek; kérlek, ne – sziszegem.

Emma visszajön az asztalunkhoz.

– Nézd, bámult téged és megijesztett, most pedig úgy tesz, mint ha mi sem történt volna. Tudni akarom, hogy miért.

Megfordul, és újra elindul Bennett felé. Mielőtt gyorsan eltűnhetnék a teremből, már oda is ér az asztalához. Danielle-lel döbben-ten és tehetetlenül bámuljuk Emma akcióját. Kezet fognak, beszélnek pár szót, aztán Emma az asztalunkra mutat.

Bennett számárfüllel megjelöli, hol tart, aztán beteszi a könyvet a táskájába, és a tálcájával a kezében követi a sugárzó Emmát az asztalunkhoz. Valószínűleg nem úsznám meg egy egyszerű tanulószobával, ha most megfojtanám, de ez nem tántorít el a gondolattól.

– Hölgyeim – mutat a vendégünk felé. – Hadd mutassam be Bennett Coopert!

A srác ránk mosolyog, aztán várakozó pillantást vet Emmára.

– Foglalj helyet! – Kihúzza egy üres széket az asztal mellől, aztán visszaül a sajátjára. – Bennett, ő Danielle. Ő pedig – száználmasan átlátszó, ahogy próbál drámai szünetet tartani – a mi futóbajnokunk.

Széles karmozdulattal rám mutat, Bennett tekintete pedig megállapodik rajtam.

– Terepfutó – javítom ki.

– Lényegtelen – rántja meg a vállát Emma, és azonnal visszafordul Bennetthez. – Szóval futó. – Úgy forgolódik a széken, hogy egyenesen a fiú arcába bámulhasson. – De ezt már tudtad, nem?

Engesztelhetetlenül, szinte vádlón néz rá.

Ó, ne! Édes Istenem!

Bennett ránéz, aztán rám, aztán megint rá.

– Nem tudom, mit akarsz ezzel mondani.

– Hát nem láttátok egymást a Northwestern futópályán ma reggel, Bennett? – kérdezi éles hangon, mintha csak egy ügyvéd lenne, aki épp keresztkérdésekkel teszti a tanút. Aztán a vállamra teszi a kezét. – Kora reggel ott szokott futni. Azt mesélte, hogy látott téged. Őt bámultad.

Igen. Most már biztos, hogy megölöm.

– Northwestern? – A fiú összehúzott szemöldökkel bámul ránk. Pont úgy, mintha még sosem hallott volna az egyetemről, amely talán városunk legnagyobb nevezetessége. – Sajnálom, de ez képtelenség. Csak most hétvégén költöztem ide. Még *ezt* a kampuszt sem ismerem, nemhogy az egyetemet.

Egyenesen rám néz és mosolyog. Kedvesen és őszintén, mint aki igazat beszél, és bár ez még nem ugyanaz a mosoly, de már sokkal közelebb áll ahhoz, amit a futópályán láttam. Eléggé közel ahhoz, hogy tudjam: ő az én emberem.

– Bizonyára összekeversz valakivel.

Nem, az nem lehet. Ideges várakozással nézek rá, és remélem, hogy mindjárt elárulja, csak viccel, aztán barátságosan megböki a karomat az asztal felett. De csak ül. Közben pedig úgy néz, mintha valóban most látna először. És mintha elment volna az eszem.

– Biztos vagy benne? Anorák volt rajtad – nyögöm ki végül.

És megint. A mosolyában még mindig ott a zavar, és még mindig hiányzik belőle a felismerés. De meleg és barátságos. Kedves. *Ugyanaz* a mosoly.

– Ne haragudj, de nincs anorákom – feleli. – Nem én voltam.

Szeretnék hinni neki, de nem tudok, és amikor Emmára nézek, még mindig ott látom az arcán a kérdő kifejezést, amelyből arra következtetek, hogy ő sem.

Végül úgy döntök, nem forszírozom tovább a dolgot, és próbálok ugyanolyan kedvesen nézni rá, ahogy ő rám.

– Egyszerűen csak arról van szó, hogy... pont ugyanúgy nézel ki. De biztosan tévedtem. – Remélem, sikerül elfednem, hogy közben egész mást gondolok. És hogy rettentő zavarban vagyok. Az asztal felett kezet nyújtok neki. – Anna vagyok.

Már nyújtja felém a sajátját, de félúton megáll.

– Anna? – Hitetlenkedve néz rám. – A neved Anna?

– Ühüm, igen... miért, talán valami másnak kellene lennie? – felelem, és magam is meglepődöm a kacérkodó hangsúlyon, amivel kiejtem a szavakat.

– Na, legalább a *neve* ismerős neki – súgja Emma Danielle-nek, túl hangosan.

Bennett még mindig engem néz, és egy röpké pillanatra mintha a felismerés jelét látnám a szemében – éppúgy, ahogy ott a futópályán is láttam reggel. De aztán összekapja magát, és felém nyújtja a kezét.

– Örülök, hogy megismertelek, Anna. – A hangja immár erőltetett, a kézfogása merev, a felismerést pedig valami fagyosság váltja fel. Elengedi a kezem, majd Emmához és Danielle-hez fordul, hogy egy-egy formális biccentéssel elbúcsúzzon tőlük. – Örülök, hogy találkoztunk.

Azzal feláll, és odaviszi a tálcáját a terem közepén álló polcra. Látom, ahogy ingatja a fejét, miközben kísétál a duplaajtón, és eltűnik a Fánk irányában.

– Na, ez valóban fura volt – sóhajtja Emma. – De legalább túl vagyunk rajta. – Összedörzsöli a tenyerét, mintha épp egy undok házimunkával végzett volna.

Tudom, hogy csak engem akart megvédeni, de ettől egy cseppet sem érzem jobban magam. Komplettdiótát csinált belőlem. Szavak kavarnak a fejemben: *béna*, *megsemmisítő* és *miért?* Szeretnék összefüggő mondatot gyártani belőlük, és levezetni a feszültséget, de képtelen vagyok logikusan gondolkodni. Amúgy meg, Emma is tudja, hogy mindig betartom a szavam; márpedig megígértem neki, hogy többet nem beszélek vele.

A kis harangok – amióta az eszemet tudom, ott lógnak a könyvesbolt ajtaja fölött – a megszokott csilingeléssel fogadnak, Apa pedig felnéz a pult mögül. Átlendítem rajta a hátizsákomat, és jókora puffanással ér földet.

– Mi történt veled? – kérdezi aggódva.

Anélkül jöttem el a suliból, hogy elköszöntem volna Emmától, aztán két mérföldet gyalogoltam a jeges tundrán. A fogam vacog, az arcom kivörösödött a szélből, és nincs az a ceruza, amivel jelen állapotukban megzabolázhatnám göndör fürtjeimet.

– Semmi – felelem, és kisimítom az arcomból a hajamat. Aztán bevetek egy elterelő kérdést: – Nyugis napod volt ma?

Körbenéz az üres könyvesboltban, amit még a nagyapám vásárolt, miután nyugdíjba vonult a northwesterni egyetemi tanári állásából tizenöt évvel ezelőtt.

– Tipikus március. Majd a vizsgák után beindul.

Apa figyel, ahogy előbányászok a táskámból egy pólót, átöltözöm, és egymásra pakolom a tankönyveimet az asztalán.

– Jó ég, hány könyvet tudsz belegyömöszölni abba a táskába? Olyan, mint egy cirkuszi kocsi. – Nevet, de tudom, hogy őszintén megdöbben, mennyire más a sulis itt a Westlake Akadémián, mint annak idején az Evanstoni Városi Iskolában volt.

– Te akartad, hogy abba a puccos iskolába járjak – felelem, és meglóbálom felé az egyik vastag könyvet.

Megragadja, és olyan arcot vág, mintha nem bírná felemelni, aztán hagyja, hogy nagy robajjal az asztalra essen.

– Igazi sztár vagy – mondja, és csókot nyom a homlokomra. Aztán az ajtóhoz megy. – Állítólag hamarosan havazni fog – teszi hozzá, azzal felhúzza a cipzárt a dzsekijén, és a nyaka köré tekeri a sálját. – Csak hívj, ha szükséged van egy fuvarra hazafelé, jó?

– Csak három háztömb, Apa.

– Jó-jó, tudom, hogy nem félsz, meg amúgy is legyőzhetetlen vagy, de hívj csak, ha meggondolnád magad, oké?

– Apa. Három háztömb – ismétlem a szememet forgatva.

Már épp nyitná az ajtót, amikor eszembe jut, hogy holnap reggel ennél sokkal többet kell majd gyalogolnom. És hidegebb is lesz.

– Hé, Apa! – Megfordul, az egyik keze már a kilincsen. – Szeretném, ha holnap reggel elvinnél a suliba... lehet róla szó?

– Ó, Emmának talán orvoshoz kell mennie?

– Nem.

Úgy néz rám, mintha meg akarná kérdezni, mi történt, de aztán meggondolja magát, mert csak megvonja a vállát, és annyit mond:

– Persze.

És a kis harangok újra csilingelnek egyet a háta mögött.